

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 104/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 44, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Bartoš, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/35/2024 z 30. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“), si uplatnil náhradu škody vo výške 1 623,70 eur spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, ktorý proti nemu úmyselne a v hrubom rozpore s relevantnými zákonnými normami a procesnými postupmi dvakrát vymohol rovnaký exekučný nárok v časovom rozpätí približne 10 rokov napriek tomu, že sťažovateľ urobil všetky relevantné právne kroky k tomu, aby tomuto nezákonnému postupu súdneho exekútora zabránil.

3. Sťažovateľ poukázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 113/2015 zo 4. marca 2015, v ktorom ústavný súd stanovil, že v tomto konkrétnom prípade je zodpovedná ako žalovaná Slovenská republika.

4. Sťažovateľ od svojho prvého úkonu vo veci v roku 2014 predložil súdnemu exekútorovi a následne aj príslušnému súdu písomné dôkazy o tom, že proti nemu zanikli akékoľvek exekučné nároky (EX 261/01 a EX 99/02) už v roku 2003, keď preukázateľne uhradil všetky nároky pôvodného zosnulého súdneho exekútora Mgr. RNDr. Jozefa Podmanického, a preto nebol dôvod pokračovať v exekúcii vedenej pod sp. zn. EX 261/01 nastupujúcim súdnym exekútorom JUDr. Pavlom Holíkom. Súdny exekútor Mgr. RNDr. Jozef Podmanický zákonne ukončil iba exekúciu vedenú pod sp. zn. EX 99/02, druhú exekúciu vedenú od sp. zn. EX 261/01 neukončil a vymožené peňažné prostriedky zrejme spreneveril, nevrátil poverenie späť súdu a túto exekúciu vo svojej evidencii naďalej viedol ako nevymoženu. Sťažovateľ upozorňoval štátne orgány, aby pri posudzovaní veci brali do úvahy absolútnu nespoľahlivosť agendy súdneho exekútora Mgr. RNDr. Jozefa Podmanického, o čom predložil aj mnohé súdne rozhodnutia, ktoré toto preukazovali. Všetky štátne orgány túto skutočnosť ignorovali.

5. Jediný štátny orgán, ktorý konal vo veci sťažovateľa nestranne a spravodlivo, bolo ministerstvo, ktoré v prešetrení vybavenia sťažnosti Slovenskou komorou exekútorov ku konaniu súdneho exekútora skonštatovalo, že ten porušil vo veci sťažovateľa Exekučný poriadok, a to hrubým spôsobom a vo viacerých ustanoveniach. Súd v dokazovaní túto otázku vôbec neskúmal.

6. Konajúce všeobecné sudy podľa názoru sťažovateľa nedokázali dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutia. Ich odôvodnenie je logicky aj právne nepreskúmateľné. Ani jeden zo súdov nedal sťažovateľovi logickú a zrozumiteľnú odpoveď na to, prečo duplicitne vymožená exekúcia nie je porušením jeho zákonných práv. Ani jeden z uvedených súdov nevysvetlil, prečo akceptoval extrémne porušenie zákonných noriem, konkrétne (i) duplicitné vymoženie rovnakej exekučnej pohľadávky (aj keď sťažovateľ nesporne preukázal, že táto bola uhradená); (ii) akceptovanie porušenia § 56 Exekučného poriadku v tom, že súdny exekútor napriek zákonnému zákazu exekúciu ukončil počas konania o námietke proti exekúcii, návrhu na jej zastavenie a návrhu na odklad exekúcie (uvedeným konaním súdny exekútor odňal žalobcovi jeho jediné právo na súdnu ochranu); (iii) ignorovanie prešetrenia vybavenia sťažnosti Slovenskou komorou exekútorov; (iv) nerešpektovanie názoru ústavného súdu v uznesení sp. zn. I. ÚS 113/2015, kde skonštatoval, že konaním súdneho exekútora JUDr. Pavla Holíka a tiež priet'ahmi v konaní na strane exekučného súdu vzniklo právo sťažovateľa na náhradu škody proti Slovenskej republike.

7. Sťažovateľ v konaní súdu preukázal, že podobná situácia, v akej sa ocitol, nebola náhodná, ale išlo zrejme o systematickú negatívnu činnosť už uvedených exekútorov, čo vyplýva aj z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5Sžnč/7/2011 z 15. decembra 2011, podľa ktorého tiež najskôr exekútor Mgr. RNDr. Jozef Podmanický prijal do úschovy dražobnú zábezpeku, ale po odpadnutí dôvodov dražby ju už nevrátil.

8. Sudy sa reálne nezaoberali podstatou žaloby sťažovateľa, nevysporiadali sa ani s dôkazným bremenom sťažovateľa. Pritom podstata žaloby sťažovateľa o náhradu škody bola absolútne jednoduchá – súdny exekútor JUDr. Pavol Holík od sťažovateľa ako povinného v exekučnom konaní duplicitne vymohol už dávno predtým uhradenú exekučnú pohľadávku. Takto konal nesporne úmyselne a uvedomujúc si, že porušuje Exekučný poriadok.

9. Pasívna vecná legitímácia žalovanej tiež nemôže byť spornou, čo vyplýva už z uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 113/2015 o odmietnutí sťažnosti pre nedostatok právomoci. Práve ministerstvo svojím rozhodnutím definovalo štyri závažné porušenia právnej normy zo strany

súdneho exekútora JUDr. Pavla Holíka. Je preto paradoxné a nelogické, že ten istý subjekt odmietol svoju zodpovednosť za konania tohto súdneho exekútora.

10. Podľa sťažovateľa najvyšší súd, rovnako ako predtým súdy nižších stupňov rozhodli vo veci sťažovateľa nesprávne, neobjektívne, nezákonne a reálne svojvoľne.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa. Z príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Bratislava I rozsudkom sp. zn. 11C/16/2017 zo 6. októbra 2020 žalobu sťažovateľa o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) zamietol v celom rozsahu, čiastočne konanie zastavil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 4Co/86/2021 z 23. augusta 2023 rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa podané podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) napadnutým rozhodnutím odmietol ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

12. Ústavný súd stabilne judikuje, že plne rešpektuje rozhodovací priestor najvyššieho súdu vrátane jeho kompetencie ústavne konformným spôsobom vymedziť si prípustnosť a spôsob rozhodovania o dovolaní (II. ÚS 398/08, I. ÚS 18/2020), no len pokiaľ neprekročí ústavné štandardy (I. ÚS 17/01). Konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch nie je vyňaté z rámca ústavnoprávnych princípov, preto ústavný súd musí dbať na to, aby boli dodržané záruky spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby interpretácia prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov nebola svojvoľná ani formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

13. Z tohto dôvodu sa ústavný súd zameril na posúdenie, či kvalita odôvodnenia napadnutého uznesenia vyhovuje ústavnoprávnym požiadavkám vyplývajúcim z jeho judikatúry a či je názor dovolacieho súdu o náležitom odôvodnení rozsudku krajského súdu ústavne akceptovateľný.

14. K sťažovateľom tvrdenej existencii vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v absencii náležitého odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa nevysporiadal so závermi okresného súdu a prevzal jeho argumentáciu napriek tomu, že odôvodnenie rozsudku okresného súdu je v rozpore s pripojenými dôkazmi, najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, poukazujúc na obsah predloženého súdneho spisu, konštatoval, že súdy oboch nižších inštancií vo svojich rozhodnutiach riadne popísali skutkové tvrdenia a dôkazy, vysvetlili, ako ich posúdili a ako dospeli k prijatým právnym záverom. Konkretizovali, prečo sťažovateľom uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora spočívajúci v duplicitnom vymožení pohľadávky zo strany sťažovateľa je nedôvodný. Predovšetkým konajúce súdy vychádzali v súlade s § 193 CSP z rozhodnutia Disciplinárneho senátu č. 7 Disciplinárnej

komisie Slovenskej komory exekútorov sp. zn. DK 05/2015 z 1. októbra 2015 a jeho záveru, že súdny exekútor JUDr. Pavol Holík (ako náhradník ustanovený za zosnulého súdneho exekútora Mgr. RNDr. Jozefa Podmanického) sa nedopustil disciplinárneho previnenia pri výkone exekúcie, čo konkretizovali podrobným opisom procesného postupu súdneho exekútora v dotknutej exekúcii. Ďalej sa sudy zaoberali samotnou existenciou uplatnenej škody, stotožňujúc sa s tvrdením žalovanej, že exekúcia predajom osobného motorového vozidla bola nariadená v inom exekučnom konaní (EX 99/02), a preto sťažovateľom uvádzané položky týkajúce sa tohto vozidla nesúvisia s exekúciou vedenou pod sp. zn. EX 261/01 (bod 14.7 odôvodnenia), ako aj neunesením dôkazného bremena sťažovateľom z dôvodu nedostatočnej konkretizácie, resp. preukázania vykonanej úhrady dotknutej exekúcie. Napokon sudy skonštatovali aj neexistenciu posledného predpokladu zodpovednosti za škodu, a to absenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora a vznikom škody, ktoré neboli preukázané, čo vylučuje i samotnú príčinnú súvislosť. Napriek strohejšiemu odôvodneniu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, dovolací súd nemal pochybnosti o riadnom odôvodnení ani o správnosti procesného postupu odvolacieho súdu, keďže nebolo preukázané, že by jeho závery vychádzali zo skutočností, ktoré by z obsahu spisu nevyplývali.

15. Dovolací súd reagoval i na sťažovateľom namietané nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k aplikácii kogentného ustanovenia § 56 ods. 6 Exekučného poriadku, ktoré súdny exekútor podľa sťažovateľa porušil tým, že počas rozhodovania exekučného súdu o odklade exekúcie a jej zastavení dotknuté exekučné konanie ukončil vymožením zloženej exekučnej zábezpeky. Najvyšší súd konštatoval, že nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu zmätočnosti (označenú sťažovateľom v dovolaní ako jedinú). Najvyšší súd sa v tejto súvislosti zaoberal aj možnosťou dovolacieho prieskumu podľa § 421 CSP, ktorá však bola vylúčená pre nedostatočné vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu (§ 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 CSP) zo strany sťažovateľa.

16. Dovolací súd sa vyjadril aj k zásadnej námietke sťažovateľa o výsledku prešetrenia vybavenia jeho sťažnosti Slovenskou komorou exekútorov, keď ministerstvo konštatovalo viaceré pochybenia súdneho exekútora v exekučnej veci sťažovateľa. Uvedené tvrdenie sťažovateľa s poukazom na záväzné rozhodnutie disciplinárneho senátu o nedopustení sa disciplinárneho previnenia v zmysle disciplinárneho návrhu korešpondujúceho s namietaným nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, z ktorého vychádzali konajúce všeobecné sudy, pričom túto skutočnosť sťažovateľ nereflektoval v dovolaní a zamlčuje ju aj v ústavnej sťažnosti, vyznieva zavádzajúco.

17. Napokon sa dovolací súd dotkol i argumentácie sťažovateľa o nerešpektovaní záverov v uznesení ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 113/2015 súdmi nižšej inštancie, ktorý vzhľadom na odmietnutie predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa pre nedostatok právomoci ústavného súdu z dôvodu existencie účinného opravného prostriedku nápravy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže byť vo veci sťažovateľa relevantný, keďže sa nevzťahoval na posúdenie nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora, ale na namietané zbytočné prietahy v postupe exekučného súdu.

18. Ústavný súd prihliadol na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa, ktorá je do značnej miery neúplná. Z textu ústavnej sťažnosti nemožno zistiť, ako rozhodovali sudy v právnej veci sťažovateľa, jeho námietky sú všeobecné a smerujú proti všetkým konajúcim súdom bez adresnej polemiky so závermi najvyššieho súdu v uznesení o odmietnutí dovolania, ktoré sťažovateľ

nepodrobuje priamej konfrontácii a neoznačuje jeho konkrétne nedostatky. Sťažovateľ opakuje argumentáciu prezentovanú v dovolaní, predovšetkým namieta nesprávnosť skutkových zistení a nedostatky v procese hodnotenia dôkazov. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že úlohou dovolacieho súdu nie je prehodnocovať vykonané dokazovanie. Dovolací súd môže preskúmať iba správnosť postupu súdov pri hodnotení dôkazov, ale nemá právomoc formovať nové skutkové závery alebo prehodnocovať vykonané dôkazy, je viazaný skutkovým stavom, ktorý bol zistený súdmi nižšej inštancie. Rovnako nie je dôvodné, aby ústavný súd korigoval právny záver najvyššieho súdu o neuplatnení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, ktorý nebol v dovolaní vôbec označený a ani riadne odôvodnený.

19. Ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za ústavne akceptovateľné, keďže sťažovateľ dostal odpovede na všetky argumenty, ktoré boli pre predmetnú právnu vec podstatné a najzásadnejšie. Ak preto najvyšší súd, odkazujúc na relevantné časti odôvodnenia odvolacieho rozsudku v spojení s rozsudkom okresného súdu, konštatoval, že tento spĺňa požiadavku presvedčivosti a dostatočnosti, ústavný súd mu nemá z ústavného hľadiska čo vytknúť. Iba skutočnosť, že výsledok konania nezodpovedá predstavám sťažovateľa, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu.

20. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že závery najvyššieho súdu obsiahnuté v napadnutom uznesení nenesú znaky arbitrárnosti či extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné ani za zjavne neodôvodnené a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných procesnoprávných a hmotnoprávných noriem, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z tohto dôvodu preto podľa názoru ústavného súdu dovolací súd nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ jeho dovolanie ako neprípustné odmietol.

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

22. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa formulovanými v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu